

Pieter Feller & Natascha Stenvert

Kolletje & Dirk

Lentekriebels

Dansende koeien

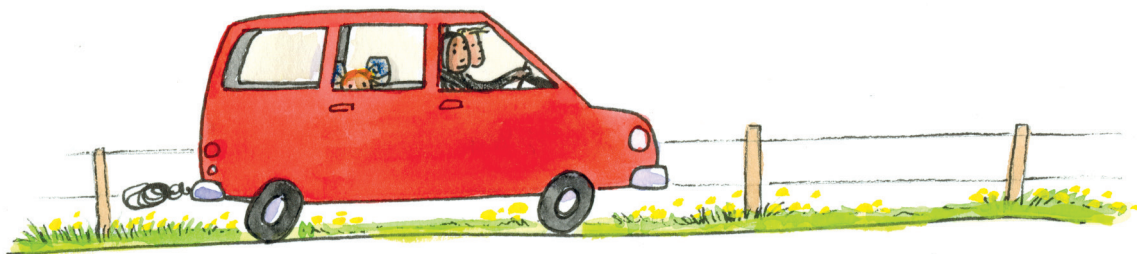
Vanmorgen hebben de kinderen in Kolletjes klas geen kringgesprek. Ze moeten zelfs hun jassen aanhouden, want ze gaan vandaag iets heel bijzonders doen. De juf heeft het gisteren al uitgelegd. Ze heeft een broer die boer is. Hij heet Bertus en heeft meer dan vijftig koeien. De dieren hebben de hele winter in de stal gestaan en vandaag mogen ze voor het eerst dit jaar naar buiten.

‘Dan gaan de koeien van blijdschap dansen,’ heeft de juf verteld.

‘Krijgen ze een rokje aan, juf?’ vroeg Patrick en hij moest zelf erg om zijn grapje lachen.

‘Nee, geen rokje en ook geen balletschoenen, Patrick. Ze zijn zo blij dat ze eindelijk weer naar buiten mogen dat ze vanzelf gaan dartelen en springen. Net zoals jullie als jullie naar buiten mogen om te spelen.’

Voor de school staan de auto's van de papa's en mama's die de kinderen naar de boerderij zullen brengen al klaar. Kolletje, Brenda en Sanne mogen achter in de auto van Kolletjes papa. De juf gaat voorin naast papa zitten. Het is niet heel ver, want het is vlak buiten de stad. Hun auto rijdt voorop en de juf wijst de weg. Ze rijden over een smalle weg langs sloten en weilanden. De meeste weilanden zijn nog leeg. Hier en daar lopen wat schapen, en in de verte zien ze ook al koeien.

Even later draait papa de auto het erf van de boerderij op. Het is een groot, oud huis met een puntdak en ernaast staat een nieuwe stal. Er komt een grote hond blaffend aangerend. Daarachter loopt een man in een groene overall en met gele klompen aan.

'Ik ben bang voor die hond,' piept Sanne.

'Hij doet echt niets,' zegt de juf. 'Hij heet Ted en hij blaft alleen. Het is de waakhond van mijn broer.'

De juf en papa stappen uit en de meisjes blijven een beetje angstig bij hen in de buurt.

Ted, de hond, is intussen weer gekalmeerd. Hij zit naast Bertus op de grond en iedereen staat in een kring om de boer heen.

‘Welkom, kinderen,’ zegt de boer.

‘En natuurlijk de ouders die zijn meegekomen. Het leek mijn zus leuk om jullie te laten zien wat de koeien doen als ze na de winter voor het eerst weer naar buiten mogen. Ze staan allemaal nog in de stal. Kom maar mee.’

Sanne geeft Kolletje en Brenda een hand. Ze kijkt nog wel met bange ogen naar de hond, maar nu de hond de kinderen kent, blaft hij niet meer en loopt hij gewoon kwispelstaartend mee.

‘Poep!’ ‘Ik heb de koeien vanmorgen al gemolken en nu staan ze te wachten tot ze naar buiten mogen.’ Ze horen de koeien al loeien. Boer Bertus opent een deur en ze gaan de stal binnen.

‘Hé, kijk, allemaal poep!’ roept Patrick.

‘Ja, koeienpoep, natuurlijk!’ roept Liekje.

Ze zien de poep niet alleen, ze ruiken het ook.

Boer Bertus klapt in zijn handen.

Iedereen kijkt hem aan.

‘De koeien worden twee keer per dag gemolken. ’s Morgens vroeg en laat in de middag. Dat gebeurt in deze stal. Daar staan de melkmachines. Het is makkelijk als de koeien binnen staan. Nu ze naar buiten gaan, moet ik ze elke dag ophalen en naar de stal brengen. Maar ik vind het niet leuk voor de koeien als ze altijd binnen moeten blijven.’

Dat snappen de kinderen wel. Zelf willen ze ook vaak buiten spelen.

‘Het is een stukje lopen naar de wei.

Als jullie vast buiten achter het hek bij de wei gaan staan, dan laat ik ze zo vrij.’

‘Spannend, hè,’ fluistert Kolletje tegen Brenda en Sanne als ze bij het hek staan.

De grote staldeur gaat open en de eerste koeien lopen over een betonnen paadje tussen hekken door naar buiten. Eén blijft even staan om te plassen.

‘Kijk uit!’ roept Bertus. ‘Anders word je nat gespat.’

‘Het zijn echte poep-
en pieskoeien!’ roept
Patrick. ‘Met vieze
poepstaarten.’
Kolletje rolt met haar
ogen. ‘O, daar heb je
Patrick Poepstoeter weer.’

Een paar koeien gaan harder lopen. De andere hobbelen er
ook achteraan.

‘Ze ruiken het verse gras,’ zegt de juf tegen de kinderen.

‘Zodra ze op het gras staan, beginnen ze te
springen. Let maar op!’

En inderdaad, even later springen en
dartelen de koeien in de wei.

‘Ze dansen echt!’ roept Kolletje.

Sommige laten een grote vlaai in het gras
vallen. Flets, flats.

‘Het is helemaal geen dansen,’ vindt
Patrick. ‘Het is poepen.’

‘Vervelend joch!’ roept Brenda.

‘Wacht maar even,’ zegt

Kolletje. Ze knijpt haar ogen stijf dicht en zegt:

‘Katharina Orselia Laetitia.’

‘Wat heb je getoverd?’ vraagt Sanne.

Kolletje kijkt geheimzinnig. ‘Dat zul je zo
wel zien.’

De koeien lopen nu allemaal in de wei en
boer Bertus sluit het hek. Patrick klimt
eroverheen. ‘Ik ben een dansende koe!’

roept hij en hij draait als een dolle in het rond. Iedereen moet erom lachen.

Patrick gaat steeds wilder springen en draaien, maar dan komt er een koe aan. Patrick schrikt en valt met zijn kont in een koeienvlaai. Nu lacht iedereen nog harder, alleen Patrick niet.

In de auto terug naar school moet hij in zijn onderbroek zitten. Zijn broek stinkt naar poep en ligt in de achterbak in een plastic zak. Op school moet hij een reservebroek aan.

Een gek ding met zwarte en witte rondjes erop.

‘Nu lijkt hij zelf op een koe,’ zegt Kolletje.

‘Net goed,’ vinden Brenda en Sanne.

